

Összeállításunknak ezt a címet adtuk: Társszerzőnk az olvasó. Olvasón érve városunk lakóját, akihez nap mint nap eljuttatja lapunkat az újságkiosztó, aki minden reggel vagy akár csak délutánként Délmagyar városáról a munkába is jár, bevásárló, közlekedő. Patyolatba is betérő dolgozó nő és férfi, diák és nyugdíjas hasábjai ezek: megszólalhat tehát bárki, akinek közös életünkkel kapcsolatban valamilyen észrevétele, javaslata van. Arról azonban kevesebb szót ejtünk, hogy a szólás joga nem önmagáért való. Szándékunk nem csupán holmi lélektani „fogás”: a kimondott szó önmagában megnyugtató. Megmozgatni, gondolkodásra késztetni, tettekre serkenteni szeretnénk a nyilvánosságra hozott levelekkel. Olyan emberek leveleivel, akik kérésükkel, észrevételükkel, panaszukkal már kilincseltek valahol, de hiába. Olyan emberek leveleivel, akiket a városzerteret, az életet megjavító szándék késztetett írásra. A címzettnek legtöbbször tehát nem mi vagyunk, hanem valamilyen hivatal, vállalat, intézmény. Amelyek mindegyikének kötelessége reagálni a lakosság észrevételére — közérdekű bejelentésekről lévén szó —, persze, ha „az inget” magukra vehetik. Így lehet társszerző az „illetékes” is, és így éri el valódi célját a Postaláda.

Utassok írjak

Gyakran utazik vonattal Veres Gábor (Boros József u. 26.), ami a hajnali kelésen kívül egyéb idegi megpróbáltatásokkal is jár. Ha történetesen nincs 2 forintos (erről már előző este lehetne gondoskodnia), vagy lekési a még idejében induló buszt, nem marad más választása, mint a villamos. Márpedig, ha erre a járműre bízva valaki magát, könnyen megérinti, hogy az állomáson hűt helyét találja a 6.35-ös Napfény-expressznek.

„Az utóbbi időben ugyanis gyakran kell 6-6.25-ig várni a villamosra. Főleg azoknak, akik a Kelemen utcánál vagy az Aradi vértanúk tere szélénél állnak meg. Vagy reménykednek és idegesen toporognak, vagy futólépcsőben igyekeznek eljutni az állomásig.” Olvasónk kérdezi, miért nem lehet Szegeden az SZKV-nak néhány autóbussza, amely üzemzavar esetén kihúzná őket a csávából. „Valóban nincs semmi megoldás? Vagy

Tiszta levegőt!

A nemrég újjászervezett megyei környezet- és természetvédelmi bizottság feladatát ajánljuk Sopsits Lajos szatymazi (Felszabadulás utca 8.) olvasónk levelét. „Örömmel olvastuk mi, szatymaziak is, a Délmagyarországon a „Hagymaolaj 100 000 dollárért” című cikket, melyben tájékoztatást kaptunk a Csongrád megyei ZÖLDERT Vállalat szatymazi telepen folyó — igen jó védelmező és népgazdasági érdekből folytatott tevékenységről, és annak további bővítéséről. A tevékenység fontosságát mindannyian elismerjük és annak további bővítésével is egyetértünk. Igen sokan azonban, akik ennek az olajkésztésnek elviselhetetlen büzt kell, hogy élvezzük nap mint nap, azt kérdezzük, miért nem a közegvédelel távolabb helyezték el valahol ezeket a főzőtűsteket, vagy megfelelő szagelnyelő berendezéseket nem alkalmaznak. Végre, sok év után, a község területéről a vágóhely, mely igen sok kellemetlenséget okozott bűzzel, elköltöztött, távol a közegvédelel, most ezt az elviselhetetlen, szörnyű szagot kell naponta szagolni. Sem reggel, sem délután a lakásokat nem lehet szellőztetni. Sokan vagyunk, akik a munkahelyünkön zárt helyiségben dolgozunk, és nem tudunk kint tartózkodni a levegőn, menekülünk be a lakásba, a bűz, és a szemet csípi, a torok kaparja az erős szag. A létező keménye is időnként feketé, füstös kormot szór. Azt hiszem, meglehetősen vétenek a környezeti levegőtisztasága ellen, amikor nem szerelnék föl megfelelő elszívóberendezést, illetve koromfogót.

A Dankó-sírnál

F. E. budapesti nyugdíjas pedagógus nótaképző ismerőseivel gyakran elzarándokol Dankó Pista sírjához. Emlekszik még a dalköltő temetésére, amelyen jelen is volt, tizenkét éves gimnazistaként. Azóta minden évben elhelye-

Javaslat, panasz, köszönet

Tóth Mihály (Móra utca 25.) javaslatát tolmácsoljuk a vízművek és fürdők vezetői részére: „Mivel az utóbbi időben a Tisza sűrűn kilép a medréből és a Partfürdői kén-són lehet megnyitni, a kabinbörtök szeretnék, ha az emeleten lévő kabinokhoz ideig-

lenes bejáratot létesítenének a töltésről. Ezáltal a hőmérsékletet lehetne a Ligetfürdő közös öltözőjé. Sőt: miért nem egyesítik a Partfürdőt a Ligetfürdővel, természetesen „árrendezés” nélkül?”

Cigaretta-reklámmal nem foglalkozunk.

Korlátot — a magatartásban is

A Délmagyarország 1979. április 13-i számában Nagyvári János, Szeged, Bajcsy-Zsilinszky u. 16. szám alatti lakos a Postaláda rovatban figyelmeztette az illetékeseket a Tisza partján sétálókra leselkedő veszélyekre.

Igazat adhatunk a lapágódó olvasójának, hogy Szeged lakói közül többen — felnőttek és gyerekek — felületlenül sétálnak olyan helyeken, ahonnan könnyen a mélységbe, vagy a megáradt folyóba eshetnek. A leggyakoribb, hogy a mellvéd falra másznak fel, és annak tetején járkálnak. Mások a vízbástya peremén sétálnak, pedig annak az a rendeltetése, hogy a bástya síkján tartózkodókat óvja a mélységtől. Ismét mások kerékvetőkön, kikötőbakokon, vagy más olyan építményeken tartózkodnak szívesen, amelyeknek nem a gyalogosközlekedés a rendeltetése.

A városi tanács eddig nem helyezte el korlátozókat számos ilyen helyen. A múzeum kifejezetten azt kérte, hogy a vízbástyán — történelmi okokból — ne is legyen korlát. Nem is bizonyos, hogy célját érné az ilyen intézkedés. A vasbeton mellvéd fal tetejére, ámbár indokolható volna, nem lehet ilyen korlátot állítani. De nem állítottak korlátot a 30 éve meglévő közúti híd gerinclemezeire sem, pedig időnként arra is fel-felmászkal egy-egy pajkos gyerek vagy felelőtlen felnőtt. Továbbmenően: nincs korlát a múzeumi bejárat oroszlanjai körül, pe-

dig arra is felmászkalnak, sőt: nincs korlát a budapesti metró pályáimásain sem, pedig ott is mintegy másfél méteres mélységbe lehetne zuhanni, s ott ráadásul a fő veszély az áramütés. Igaz, a metrónál kérik, hogy a 6 éven aluli gyermekeket kézen fogva vezessék. Ezt Szegeden is elrendelhetné a városi tanács a Tisza-part közelében sétálók esetében. Ha az alsó úton a gépkocsiforgalom megindul, a sétálók számára amúgy is veszélyes lesz az ott-tartózkodás. A megoldás: a gyalogosok csak a részükre kijelölt gyalogjárókon közlekedjenek és kerüljék a veszélyhelyzeteket — magukban is építsenek okos korlátokat.

Kétségtelen, hogy az Állóvízvidéki Vízügyi Igazgatóság az idei februári árvízveszély során maga is kénytelen volt intézkedni, s akkor a mellvéd fal lejárót ideiglenesen lezárta. Árízmentes időben ilyen intézkedésre feltehetőleg nem lesz szükség. De hát februárban is tapasztalni lehetett, hogy a korlátokon átmásztak, vagy azokat a helyekből elmozdították.

Mihelyt az árvízi helyzet megengedi, a vízügyi igazgatóság még néhány utólagos munkát — elsősorban a klinikák előtti partfalszakasz — el fog végezni, és a jelenleg az út mentén felhalmozott építőanyagokat is be fogja építeni, lehetővé téve ezzel a zavartalan közlekedést.

Dr. Vágas István, az ATIVIZIG főmunkatársa

zunk, így tehát kommentár nélkül közöljük Farkas Józsefnek a kérdését: „Miért csak pécsi Fecskét lehet vásárolni Szegeden, holott az azonos árú egri minősége jobb ennél?”

Nyirádi Németh Istvánné (Szűcs utca 3/A) április 10-én délután temetésre ment. A parkirozóban álló ismeret-

len gépkocsira rakta fontos, hivatalos iratokat tartalmazó táskáját, és otthelyezte. Amíg ő ezeket a pótolhatatlan holmikat kereste, a kocsi tulajdonosa olvasónk szomszédasszonyának adta át az elvesztettnek hitt táskát. Ezért mond köszönetet a levél írója az ismeretlen jótévőnek.

Válaszol az illetékes

Március 9-én, 16-án és 23-án is jelent meg olyan írás Postaládánkban, amelyre a Városigazgatóság hivatalos válaszolni. Serege Jánostól, az intézmény vezetőjétől kaptuk a következő leveleket.

„A Dorozsmai út 47-71. számú épületek mögött, úgynevezett Réti sori csapadék-vezető elvezető csatorna főképp lakossági szeméttől iszaposodott el. A csatorna felszíni vizek elvezetésére és nem házi szennyvizek elvezetésére készült. A szabálytalan szennyvízkiszáradások és közterület-használatok szemben hatósági intézkedést kezdeményeztünk. A csatorna tisztítási munkáit 1979. februárban megrendeltük.”

Nyugdíjas olvasónk hiányolta a Marx tér oldaláról eltűnő padokat. A válasz szerint a buszmegállóban ismét lehet ülni a várakozóknak.

„Az Etelka sor és Körtöltés közötti töltés rendeltetésű. Egyrészt záportározó, másrészt vízszintszabályozás megoldott, másrészt a tó az MHSZ kezelésében van, és mint modellező tavat használja a kezelő. A lakossági szemétszállításra és a kérés helyreállítására az üzemeltető felszólítottuk.”

Március 30-án jelent meg egy panasz a szél okozta áramszünetekkel kapcsolatban. A szövegnek levelére válasz érkezett a DEMÁSZ üzemigazgatójától.

„A fogyasztónak igaza van. Hasonló bejelentést tett Farkas Ferenc, Zalka Máté utcai és Szabó János, Tigris utcai, szögéri lakos is az 1979. március 5-i tanácsjogi beszámolóban. Utasítottuk kirendeltségünket, hogy 1979. március 31-én a Zalka Máté utcában helyezze vissza soron kívül a vezetékéről, a szél által leszakadt távolságtartókat, s április 3-ig a Tigris utcában a kért távolságtartókat is helyezze vissza.”

Összeállította: Chikán Ágnes

Mi kell a jó szolgáltatáshoz?

A Gelka munkájáról, terveiről

Aligha él Szegeden — sőt a megyében — olyan ember, aki már ne fordult volna segítségért a Gelka valamelyik szervizéhez. Hiszen a családok mindegyikének van rádiója, nem is egy, sok a televízió, a lemezjátszó, a hűtőgép, a mosógép és egyre több egyéb okos háztartási géppel igyekezünk kímélni energiánkat. S mint-hogy ezek a szerkezetek el is romolhatnak, van munkája bőven a Gelkának.

Hogy egy vállalat tevékenységéről milyen vélemény alakul ki, az az ott dolgozók emberi tulajdonságain kívül főként szakmai felkészültségüktől függ. Hogyan tudja biztosítani az utánpótlást a Gelka? A megyei kirendeltség 1975-ben tanműhelyt létesített. Itt tizenhat diákot képeznek kabinrendszerben: az első évben az iparitanulói-intézet tanára elméletből készíti föl őket, a második évet a szervizekben töltik el, a gyakorlati tudnivalókkal ismerkedve. A tapasztaltabb műszeresek továbbképzését is megszervezték: kétéves tanfolyam után vizsgát tesznek az új technika megkövetelte tudnivalókból. Az MTESZ híradástechnikai csoportjának pedig már 51 műsorszaktagja van, akik rendszeres hallgatói a szakmai előadásoknak.

Nem panaszkodnak a szerelők a munkájukat segítő, gyorsító műszerekre sem. Mivel az a törekvés, hogy a készülékek 80-85 százalékát az üzemelés helyén javítsák ki, különösen jó szolgálatot tesznek a budapesti műsorszaktagok által kialakított hordozható, speciális berendezések. Nyugtatónak antennajelmérő készüléket kaptak a szegediek és a szentesiek —, amely már szinte nélkülözhetetlen a javítómunkához.

Két éve kezdték meg a központi antennák rekonstrukcióját: azóta 23 nagy antennarendszert szereltek föl Szegeden, elsősorban panel-épületekre. Jelenleg 265 házban magasodik új antenna, amely 10 ezer 376 lakásban teszi lehetővé több adóműsorának vételét, jobb minőségben.

Két éve kezdték meg a központi antennák rekonstrukcióját: azóta 23 nagy antennarendszert szereltek föl Szegeden, elsősorban panel-épületekre. Jelenleg 265 házban magasodik új antenna, amely 10 ezer 376 lakásban teszi lehetővé több adóműsorának vételét, jobb minőségben.

A javítószolgáltatáshoz adottak a feltételek a Gelkánál, tudtuk meg Kaku-szi Gézáltól, a kirendeltség vezetőjétől. A szegedi, a szentesi és kistéleki szervizek, valamint a velük szerződött, javítást segítő ipari szövetzetek felszereltsége, az ott dolgozók szakmai tudása megfelelő ahhoz, hogy kielégítsék a megrendelők igényeit. A hibás készülékeket átlag 2.4 nap alatt javítják ki a szerelők. Természetesen előfordul, hogy valaki két hét elteltével kapja vissza a televízióját, s van, aki a déli előtti bejelentés után délután már nézheti odahaza a műsort. A késések oka legtöbbször az akadozó alkatrészellátás. A parancsok készülékekhez általában van megfelelő anyag, a régebbi típusok javításához szükséges alkatrészeket azonban nehéz beszerezni. A szervizek egyik legégetőbb gondja a színes képcsővek hiánya: a várakozókról listát vezetnek, és név szerint osztják el a képcsőveket.

Tisztában vannak a Gelka vezetői a hozzájuk érkező panaszok jogosságával. Különösen akkor alakul ki kedvezőtlen vélemény

Ch. A.

Héják a tónál

Barna réti héjakat figyeltek meg Dél-Dunántúl leg-nagyobb halastava körül, Sümönyben. Ez a madár mindig ritkaságnak számított hazánkban, ma pedig már különösen kevés van belőle, ezért szigorú védelem alatt áll.

A réti héják mostanában tértek vissza délről, és talán a sümönyi nádasokban fog-

nak költeni.